

A Fővárosi Törvényszék a Réczicza White & Case LLP Ügyvédi Iroda (1061 Budapest, Andrásy út 11., ügyintéző: dr. T T ügyvéd) által képviselt Shell Hungary Zrt. (1117 Budapest, Alíz u. 2.) felperesnek a dr. Bak László irodavezető által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1391 Budapest, 62. Pf.: 211., hivatkozási szám: VJ/104/2012.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. évi június hó 6. napján kelt 12.K.30.711/2014/6. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt, az alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán az alulírott helyen 2015. évi január hó 28. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 80.000 (azaz nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget, míg a fennmaradó költségeiket a peres felek maguk viselik.

Kötelezi továbbá a felperest arra, hogy fizessen meg az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 2.000.000 (azaz kettőmillió) forint fellebbezési illetéket, míg a fennmaradó fellebbezési illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) rendelkezéseinek vélelmezett megsértése miatti versenyfelügyeleti eljárásban meghozott 2013. december 20. napján kelt Vj/104/53/2012. számú határozatában megállapította, hogy a felperes – a döntésében megjelölt két reklámkampányában használt szlogenekkel [„akár 1 liter megtakarítás tankonként ”] [„ fogyasztás csökkentésre tervezve alapáron ”] – a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen, megtévesztésre alkalmas kereskedelmi gyakorlatot tanúsított. Kommunikációiban valótlanul azt állította, hogy a Shell FuelSave Euro 95 és Diesel

üzemanyagok (a továbbiakban: vizsgált termék) alkalmazása révén – akár tankonként 1 liter – üzemanyag spórolható meg, valamint, hogy minden gépjármű esetében fogyasztás csökkenés következik be. E magatartásával az Fttv. 6.§ (1) bekezdése b) pontjának bg) alpontjára tekintettel megsértette az Fttv. 3.§ (1) bekezdését. Ezért a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 78.§ (1) és (3) bekezdése alapján a felperest 25.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában megjelölte a kereskedelmi gyakorlatot érintően vizsgált, és a jogsértés tekintetében relevanciával bíró tényezőket az ésszerűen tájékozott fogyasztók magatartását befolyásoló reklámkampányban használt szlogenek értelmezését. Az ügyleti döntés befolyásolásánál relevanciával bíró körülményeket, valamint a felperes által benyújtott a „Shell FuelSave Műszaki Megalapozottsági Jelentés részét képező (tesztek, jelentés, adatszolgáltatás) bizonyítékokat értékelte. A határozat 155. és 163. pontjaiban sorolta fel, hogy a bírság kiszabásakor a felperes terhére és javára mit és milyen súllyal mérlegelt. A két kampány reklámeszközeinek költségeit megjelenítette, amely alapot csökkentette arra figyelemmel, hogy az egyes reklámok nem csak jogsértő állításokat tartalmaztak, vagy csak részben voltak jogsértőek; továbbá, hogy életszerűen a kommunikációs eszközökkel azok a fogyasztók találkoznak, akik már az adott tankolás előtt döntöttek a felperesi termék mellett. Különösen nagy súllyal vette figyelembe, hogy a jogsértő gyakorlat a fogyasztók igen széles körét érte el; nagy súllyal vette tekintetbe, hogy a gyakorlat még az aktív kampányidőszakokat tekintve is több hónapig tartott; továbbá kisebb súllyal esett latba, hogy a felperes magatartása felróható. A felróhatóság körében kisebb fokúnak ítélte meg, hogy az ASA döntését követően sem módosította a kampányt a felperes. Enyhítő körülményként azonosította az együttműködő magatartást; valamint a tájékoztatási célú kötelezettségvállalási szándékot, amelyet több alkalommal is jelzett a versenyhatóság felé. Kiemelte, hogy a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa Elnökének 3/2012. számú Közleménye (a továbbiakban: Közlemény) rögzíti azokat a szempontokat, amelyek alapján megítéli a kötelezettségvállalási nyilatkozatokat.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, avagy megváltoztatását kérte a bírság mellőzésével, csökkentésével. Állította, hogy a jogsértés hiányára vonatkozó érvei, a becsatolt bizonyítékok (amik egyértelműen igazolják, hogy megfelelő és nem megtévesztő tájékoztatást adott a fogyasztónak), továbbá a bírság meghatározása tekintetében az alperes indokolási kötelezettségének nem tett eleget. A versenyhatóság nem vehette volna figyelembe a más a vizsgált terméktől eltérő, a tisztító detergens adalékanyag hatékonyságát vizsgáló 2002-es teszteket. Utalt arra, hogy amennyiben a versenyhatóság elkülönülten vizsgálja a reklámkampányokat, akkor az reá nézve kedvezőbb lett volna, ugyanis eltérőek lettek volna a levont következtetések és az legalábbis részben megszüntető döntést eredményezett volna. Részletezve bemutatta külön-külön a kereskedelmi gyakorlat fogalmi elemeinek értékelésén keresztül, hogy a felülvizsgálni kért döntés miért jogszabálysértő. Véleménye szerint a reklámok szövegében megfogalmazottak megalapozottságát a versenyhatósági eljárásban csatolt bizonyítékokkal és a keresetleveléhez mellékelte szakvéleménnyel igazolta. Állította, hogy az egyes reklám üzeneteket önállóan, egymástól elválasztva kell vizsgálni és a versenyhatóság nem alapíthatta volna döntését mindkét reklám kampány tekintetében a bizonyítékok ugyanazon körére, különösen nem a 2002. tesztek eredményét érintően. Hangsúlyozta, hogy a vizsgálat

tárgyát képező, eltérő megfogalmazású reklám kampányok lényegesen különböző üzeneteket közvetítettek. Az első reklám az üzemanyag megtakarítás lehetőségére utalt, míg a második szlogen lényegesen általánosabb, hatás ígéretet egyáltalán nem tartalmazó állítást fogalmazott meg, ennek célja figyelemfelkeltés volt azzal, hogy nagy hangsúlyt fektet a fogyasztás csökkentést elősegítő üzemanyagok tervezésére, kifejlesztésére. A kampány üzenet nyelvtani és köznapi értelmét figyelembe véve az alperes tévesen állapította meg a szlogenek, üzenetek kategórikusságát. Kiemelte, hogy az általa becsatolt bizonyítékok jogszerű értékelése mellett egyértelműen megállapítható, hogy a termékek alkalmazásával a fogyasztás csökkenés minden esetben igazoltan megvalósult. A hiányos bírság indokolás miatt, valamint a kétszeres értékelés tilalmának megsértése miatt a döntés nem alkalmas felülvizsgálatra, hiszen a bíróság hozzá hasonlóan nem tudja megítélni a kiszabott bírság arányos mértékét a vizsgált magatartásához viszonyítottan. Kiemelte a javára értékelendő körülményként, hogy több mint 20 éves magyarországi kereskedelmi gyakorlata során egyszer sem került megállapításra a terhére jogsértés, és nem érkezett panasz a fogyasztóktól, illetve a versenytársaktól.

Az alperes a döntésében foglaltak fenntartása mellett előadta, hogy a felperesnek a jogsértés miatti szankcionálását előíró határozata a törvényi elvárásoknak megfelel, és a bírság meghatározása indokolása körében sem hiányos; mérlegelése jogszerű volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében - annak megállapítása mellett, hogy a 2002. évi teszt eredményeinek értékelésekor a versenyhatóság eljárásjogi jogszabálysértést követett el, azonban miután ez az ügy érdemét nem érintette - a felperes keresetét elutasította azzal, hogy a versenyhatóság helyesen ítélte a felperesi magatartást jogsértőnek és alkalmazott vele szemben bírságot. A kereseti érvekhez igazodóan vizsgálta a versenyhatósági eljárást, a benyújtott dokumentumokat és határozati megállapításokat ütköztette a felperes részéről kifogásolt tényekkel és körülményekkel. Az alperessel egyetértve állapította meg, hogy az érintett átlag fogyasztó jellemzői és a reklámüzenetek releváns elemei, az ügyleti döntés kialakítására ható körülmények értékelése helyes volt a határozatban rögzítettek szerint. A két reklámkampány egy eljárásban történő vizsgálata nem jogsértő, mert azok fő üzenete azonos volt, ugyanis mindkét reklám kommunikáció az üzemanyag csökkentés kategorikus ígéretét hordozták magukban. A reklám szlogenek, amelyek valamilyen mértékű megtakarítást ígértek valamennyi fogyasztó számára, egyértelműen alkalmasak voltak a megtévesztésre, egyezően a határozat szerinti értelmezéssel, ezért az üzeneteket valótlan tartalmúnak értékelte, mert a megtakarításra, illetve fogyasztás-csökkentésre vonatkozóan kategorikus állításnak minősül és ezen az „akár” kifejezés, illetve az apró betűs megjegyzések sem változtatnak. Figyelemmel volt a kategorikus állításként történő minősítés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.425/2010/10. számú ítéletére, amit a perbeli esetre is irányadónak fogadott el. A felperesi jogsértés miatti szankcionálás a törvényi elvárásoknak megfelelt, és a határozat a bírság meghatározás indokolása körében sem hiányos. Az alperes megjelölte, mit értékelt enyhítő és súlyosító körülményként, mely körülményeket nem vett figyelembe, és az egyes mérlegelési tényezők súlyozását is a szükséges körben feltüntette. Utalt arra, hogy ugyanazon szempont kétszeres értékelésére vonatkozó felperesi álláspont téves, hiszen a kiindulásként vett reklámköltség, valamint a jogsértő állapot időtartama két külön tényező, amelyek közül az utóbbit a Tptv. 78.§ (3)

bekezdése külön is nevesíti. Az alperesnek a bírság összezszerúségét a megállapított jogsértés miatt, annak súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan mérlegeléssel kell kiszabnia. Ennek főbb szempontjait a Tpv. 78.§ (3) bekezdése határozza meg. A példalódzó felsorolás nem zárja ki az egyedi jogsértéshez tartozó, a konkrét ügyben releváns olyan egyéb körülmények figyelembevételét, amelyek enyhítik vagy súlyosítják a jogellenes magatartás megítélését.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a kereseti kérelmének megfelelően. Álláspontja szerint a versenyhatóság súlyos, az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértéseket követett el (reklámkampányok és az alkalmazott szlogenek elkülönített vizsgálatának elmulasztása, reklámüzenetek átértelmezése, hiányos és téves mérlegelés). Kifejtette, hogy miért nem tartja elfogadhatónak az elsőfokú bíróságnak az alperesi határozati állásponttal egyezően tett indokolását, a jogsértés, valamint a bírság kiszabást érintő tényezők tekintetében. Kiemelten hivatkozott arra, hogy az eltérő kampányüzenetek megalapozottságát, megtévesztő jellegét a szlogenek sajátosságainak figyelembevételével kell vizsgálni. Azonban sem az alperes, sem pedig az elsőfokú bíróság a reklám kampányok üzenetén túlmenően, az azokhoz kapcsolódó magatartások közötti különbségeket, így különösen azok eltérő időtartamát, a reklám kampányok fő üzenetét érintő bizonyítékokat (tesztek és szakvélemények) nem kellő körültekintéssel vizsgálták. Ezek helytelen értékelése eredményezte azt az alaptalan és téves következtetést, hogy a kommunikációs kampányok üzenettartalma valótlan, és ekként az a fogyasztók számára megtévesztő. Továbbá kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a szankcionálásnál nem sértette meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-át.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmére tett érdemi észrevételében, valamint előkészítő iratában a versenyfelügyeleti és az elsőfokú peres eljárás során már felsorakoztatott érveit lényegében megismételte – a versenyhatósági állításaival ütköztetve, annak cáfolatára –, és az ügy megítélése szempontjából sarkalatos kérdéskörökben a jogi álláspontját összegezve, pontosítva rögzítette.

Az alperes fellebbezésében hangsúlyozta, hogy az kizárólag az ítélet indokolásának kifogásolt részét érinti. Elsődlegesen kérte, hogy a Fővárosi Törvényszék állapítsa meg, hogy jogszerűen vette figyelembe a 2002. évi teszt eredményeit, amennyiben e körben egyetért az ítéleti megállapítással, úgy másodlagos kérelme arra irányult, hogy a benyújtott 2006. és 2008. évi tesztek érintően sem állt a felperes rendelkezésére az állításait alátámasztó bizonyíték. A 2002-es tesztek pontosan ugyanannak a jelentésnek a részét képezik mint az elsőfokú bíróság által is elismerten figyelembe vehető 2006. és 2008. évi tesztek.

A felperes fellebbezésére tett ellenkérelemben hangsúlyozta, hogy a felperesi érvek, amelyek túlnyomó részét már a versenyfelügyeleti és az elsőfokú eljárásban is előadta, nem alkalmasak a megalapozott elsőfokú döntés megváltoztatására; mely szerint a perben felülvizsgálni kért határozat jogsértésre és bírságra vonatkozó indokolása megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek és a bírói gyakorlat szerinti elvárásoknak.

A felperes és az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint eljárva, a peres felek fellebbezései és ellenkérelemei korlátai között bírálta felül és megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak a Pp. 206.§ rendelkezéseiben foglaltaknak megfelelő, a rendelkezésre álló bizonyítékoknak az egyenként és a maguk összességében való értékelésével, meggyőződése, szerinti elbírálásával megállapított tényállásról, a rendelkezésre álló peradatokból levont jogi következtetései minden tekintetben helytállóak és okszerűek voltak, döntésével és annak indoklásával a törvényszék egyetértett.

Mindezek miatt a Fővárosi Törvényszék a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helyben hagyta.

A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel a következőket hangsúlyozza a másodfokú bíróság. Az elsőfokú bíróságnak az eljárási jogszabálysértéssel összefüggésben tett megállapításait – a 2002-es tesztek során használt adalékanyag eltérő volt a vizsgált termékek – tekintetében a törvényszék elfogadta. Az alperes fellebbezésében ekörben újdonságot nem adott elő, eddig nem értékelt további, egyéb releváns tényezőt nem jelölt meg; az, hogy a feltárt eredmények mely dokumentumban miként szerepelnek, nem bírnak jelentőséggel, így az előadottak nem alapozták meg az ítéleti indoklás megváltoztatását. Ugyanakkor a 2006. és 2008. évi teszteredmények nem mellőzhetők a reklámüzenetknél, mert ezeknél azokat az adalékanyagokat (súrlódásmódosítók és égésfokozók) vizsgálták, amelyeket ténylegesen használtak a Magyarországon forgalmazott, a versenyhatósági eljárással érintett termékeknel, így a döntésben már leírtaktól eltérő álláspont kialakítására – a Pp. 253.§ (3) bekezdése korlátai között eljárva – nem volt mód, és az nem eredményezhette a másodlagos fellebbezési kérelmének a teljesítését sem.

A felperes azt hangsúlyozta, hogy nem volt teljes körű a fogyasztói ügyleti döntést meghatározó elemek vizsgálata, másrészt az Fttv-ben előírt módon a valótlannak minősített közlés és tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat versenyhatósági értelmezése nincs összhangban a kommunikációk fogyasztókat érintő üzenetével. Állította, hogy nem adott közre valótlán információt és a közlések téves képzet kialakulását sem eredményezhették a fogyasztókban. A Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint a felperesi kötelezettség, hogy bizonyítsa az alperesi határozat ténymegállapításainak a valótlanságát, avagy a vizsgált magatartásokra vonatkozóan feltárt és értékelt határozati elemek jogsértő voltát.

A felperes ténylegesen az alperesi tényállás felderítetlensége és a jogsértés hiánya körében tett állításai elfogadását kérte. Azonban a versenyhatóság és az elsőfokú bíróság részéről tett azon megállapításokat, hogy a felperesi közlések milyen képzet kialakulását eredményezhették a fogyasztókban, megdönteni nem tudta. A határozatban levont jogi konzekvenciát a benyújtott bizonyítékkal (kivéve a 2002 tesztadatokat), a keresetében előadottakkal és a fellebbezésben megismételt saját szempontú megközelítéssel sem tette kétségessé azon hivatkozásával, hogy véleménye szerint a versenyhatóság helytelen átlagfogyasztói fogalomból indult ki, nem megfelelően folytatta le vizsgálatát, valamint

tévesen értelmezte a szlogeneket és értékelte az üzleti döntés torzítására való alkalmasságot.

A felperes a reklámkampányok és azok üzenteinek elkülönültségére már hivatkozott az előzetes álláspontjában is, amelyre a határozat - a kereseti állításával szemben - nem összemossa azokat és a jogi értékelésből kitűnően releváns indokolást, választ adott, ennek megfelelően vonta le az alperes a jogsértést megállapító végkövetkeztetéseit, hogy az alkalmazott állítások miként kapcsolódtak, ezáltal befolyásolva a hatást, továbbá a benyújtott bizonyítékokra döntésében úgy hivatkozik, hogy abból megállapítható az azoknak tulajdonított bizonyító erő. A felperes a teszteredményekből és egyéb bizonyítékokból kiragadott elemek és adatok értelmezését tartalmazó okfejtésével ezt cáfolni nem tudta, mert nem az a döntő, hogy a felperes közléseivel mit szeretett volna kifejezésre juttatni, hanem annak van jelentősége, hogy azt az érintett fogyasztói kör hogyan értelmezi. A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy a magyar nyelv szabályai, és a szavak köznapi jelentéstartalmának alkalmazásával helytálló volt mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság megközelítése a vizsgált reklámok és azok fogyasztók felé közvetített üzenetét illetően. A megjelenített közlésekben figyelemfelkeltésként a fogyasztáscsökkenés kapott hangsúlyt, kategórikus tartalommal. Ezt az elsőfokú bíróság is jogszerűnek találta, hivatkozva a Fővárosi Ítéltábla döntésére, mivel a reklámszlogenekből következően fellelhető a fogyasztóknál jelentkező azon asszociáció, amely a reklámozott termékekről kialakítható volt a fogyasztáscsökkenést érintően; ezzel a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlatot folytatott.

A megállapított jogsértésre figyelemmel, miként azt az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, a jelen ügyben azon szempontok mentén, amelyeket a felperes a másodlagos kereseti kérelme indokaként előadott, a versenyhatóság nem sértette meg mérlegelése körében a vonatkozó jogszabályi előírásokat, hanem annak megfelelően járt el. Döntésében rögzítette, hogy a felperesnél milyen enyhítő és súlyosító körülményeket vett figyelembe, és mely határozati megállapítások, egyéb tényezők összevetésével állapította meg a bíróság összegét a kommunikációs költségekből kiindulva.

A közigazgatási perben a Pp. 339/B.§ szempontjai szerint vizsgálandó a versenyhatósági szankcionálás, amely nem azonos valamennyi bizonyíték felülmérlegelésével. A bíróság összegének meghatározásakor a törvényben meghatározott keretek között kell mérlegelni.

A törvényszék egyetértett azon ítéleti megállapítással, hogy a bíróság kiszabásánál a kérdéses szempontokat értékelő reklámköltség alapulvétele és mellett, azzal együttesen ezek súlyosító körülményeként történő figyelembevétele nem eredményez kétszeres értékelést, mert nem vitatott, hogy külön-külön feltüntetésre került a reklám költség és egyéb súlyosító körülményként a „széles fogyasztói kör érintettsége” és a „reklám kampány hosszabb időtartama” alkalmazása. Hangsúlyozva, hogy a mérlegelési jogkör nem csak kizárólag a Tpvt. 78.§ (3) bekezdésében a jogalkotó által meghatározott tényezőket, hanem további, a jogsértés súlyát adekváтан kifejező egyéb szempontok értékelését is lehetővé teszi, vagyis a reklám költség kiindulási alap lehet annak ellenére, hogy az a Tpvt. 78.§ (3) bekezdésben nem szerepel. Ugyanakkor a mérlegelési jogkör gyakorlásának a felperes által megjelölt

irányú indokolás nem törvényi feltétele és nem teszi a mérlegelést jogszerűtlenné az sem, hogy konkrét számítás és a felperes által hiányolt módon, részletezés nélkül jelenítette meg a figyelembe vett szempontokat, különösen, hogy azt, miszerint mit és milyen súlyon értékelt az alperes, azt a határozat tartalmazza. A társadalom értékítéletével szemben álló, azt sértő, a jogsértés súlyához mérten (amit az elkövetési magatartás jellege, körülményei határoznak meg) meghatározott, az időben elhúzódó, és intenzív módon, nem megfelelően kommunikált termékekkel összefüggő tájékoztatás egyértelműen felróható, így ennek hiányára és bírság mellőzésére a felperes minden alapot nélkülözve hivatkozott. A magatartás felróhatóságának a fokát (de erre a határozat is utalt) enyhébb súlyúnak értékelte az alperes. Mindezeket figyelembe véve a törvényszék is úgy ítélte meg, hogy a bírság csökkentésére okot adó releváns szempont hiányában, a felperes terhére megállapított bírságösszeg a határozat szerinti jogsértő magatartás tárgyi súlyához és az alperes által értékelt tényezőkhöz igazodó. Ezzel szemben a felperes sem az elsőfokú eljárásban, sem fellebbezésében nem hivatkozott egyetlen – az alperes által nem értékelt – olyan további enyhítő körülményre sem, amit a javára még figyelembe lehetett volna venni. Nem eredményez eltérő súlyozást az általa hivatkozott panaszok hiánya, valamint az hogy működése során egyszer sem került marasztalásra. Ezért a másodfokú bíróság sem látott törvényes lehetőséget a bírság összegének mérséklésére.

A törvényszék a felperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének a megfizetésére, míg a Pp. 81.§ (1) bekezdése szerint rendelkezett akként, hogy az eredményre nem vezetett fellebbezések folytán a további a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket peres felek maguk viselik. Az alperes személyes illetékmentessége folytán a fellebbezési illeték tekintetében a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 14.§-a szerint az állam viseli. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) bekezdése és a 46.§ (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére saját fellebbezése tekintetében a felperes a R. 13.§ (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2015. évi január hó 28. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke,
dr. Rácz Krisztina sk. bírő

dr. Bacsa Andrea sk. előadó bírő